

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2017. március 16.¹

„Előzetes döntéshozatal — Adózás — Hozzáadottérték-adó — Az EUSZ 4. cikk (3) bekezdése — Hatodik irányelv — Állami támogatások — Fizetési képtelenségi eljárás alatt álló természetes személy adósokra vonatkozó tartozáselengedésre irányuló eljárás (esdebitazione) — Héatarozás megfizetésére irányuló kötelezettség keletkezésének hiánya”

A C-493/15. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Corte suprema di cassazione (semmitőszék, Olaszország) a Bírósághoz 2015. szeptember 21-én érkezett, 2015. május 6-i határozatával terjesztett elő

az **Agenzia delle Entrate**

és

Marco Identi között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (hetedik tanács),

tagjai: A. Prechal tanácselnök, C. Toader és E. Jarašiūnas (előadó) bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az olasz kormány képviseletében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: G. De Bellis avvocato dello Stato,
- a spanyol kormány képviseletében M. A. Sampol Pucurull, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében A. Caeiros, L. Lozano Palacios és F. Tomat, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

¹ — Az eljárás nyelve: olasz.

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUSZ 4. cikk (3) bekezdésének és a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL 1977. L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o., a továbbiakban: hatodik irányelv) 2. és 22. cikkének értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az Agenzia delle Entrate (adóhatóság; a továbbiakban: adóhatóság) és Marco Identi között, a termelési tevékenységek után a 2003. adóévben fizetendő hozzáadottérték-adóra (héta) és regionális adóra vonatkozó adómegállapító határozat tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A hatodik irányelv 2. cikke értelmében a héa alá tartozik az adóalany által belföldön ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás, valamint a termékimport.
- 4 A hatodik irányelv 22. cikke a következőképpen rendelkezik:

„[...]

(4) Minden adóalany adóbevallást nyújt be az egyes tagállamok által meghatározott időtartamon belül.

[...]

(5) Minden adóalany megfizeti az adóbevallás benyújtásakor az adólevonás érvényesítése után fennmaradó fizetendő [héta] összegét. A tagállamok azonban az összeg megfizetésére más határidőt is megállapíthatnak, vagy időközi fizetést írhatnak elő.

[...]

(8) [...] a tagállamok további kötelezettségeket is előírhatnak, amelyeket szükségesnek tartanak az adó helyes megállapítása és beszedése, továbbá az adókijátszás elkerülése érdekében.

[...]”

Az olasz jog

- 5 A 2006. január 9-i decreto legislativo n. 5 (5. sz. törvényerejű rendelet) (a GURI 2006. január 16-i 13. számának rendes melléklete) bevezette a tartozáselengedésre irányuló eljárást (*esdebitazione*), az 1942. március 16-i regio decreto n. 267 (267. sz. királyi rendelet) által jóváhagyott (a GURI 1942. április 6-i 81. száma) és a 2007. október 16-i decreto legislativo n. 169 (169. sz. törvényerejű rendelet) (a GURI 2007. október 16-i 241. száma) által módosított legge fallimentare (csődtörvény) (a továbbiakban: csődtörvény) 142–144. cikkét módosítva.

6 A csődtörvény „Tartozáselengedés” című 142. cikke szerint:

„A fizetéseképtelenségi eljárás alatt álló természetes személy adós a még ki nem elégített hitelezőivel szemben mentesülhet a még fennálló tartozásainak megfizetése alól, feltéve hogy:

- 1) együttműködött az eljáró szervekkel, átadta a tartozások megállapításához szükséges valamennyi információt és dokumentációt, és hozzájárult az eljárás sikeres lefolytatásához;
- 2) semmilyen módon nem késleltette az eljárás lefolytatását vagy nem járult hozzá annak késleltetéséhez;
- 3) nem sértette meg a 48. cikkben foglalt rendelkezéseket;
- 4) a kérelem benyújtását megelőző tíz évben nem mentesült tartozásai alól;
- 5) nem vonta ki eszközeit, nem mutatott ki nem létező tartozásokat, nem idézte elő vagy súlyosbította csődhelyzetét azáltal, hogy vagyoni helyzetének, valamint forgalmának rendezését rendkívüli mértékben megnehezítette, valamint nem élt vissza a hitellel;
- 6) nem ítélték el jogerősen csődbűncselekmény vagy nemzetgazdaság, ipar és kereskedelem elleni, illetve egyéb olyan bűncselekmény miatt, amelyet a vállalkozási tevékenységgel összefüggésben követett el, kivéve, ha e bűncselekmények tekintetében a büntetett előlethez fűződő hátrányok alóli mentesítés történt. Amennyiben folyamatban van az e bűncselekmények elkövetése miatti büntetőeljárás, a bíróság felfüggeszti az eljárását az előbbi lezárulásáig.

Nem kerülhet sor a tartozások elengedésére, amennyiben részben sem került sor a hitelezői igények kielégítésére.

Kizártak a mentesség alól:

- a) tartási, valamint a tartásdíj fizetési kötelezettségek és valamennyi olyan kötelezettség, amely a vállalkozási tevékenység körén kívül eső jogviszonyból ered;
- b) a szerződésen kívül jogellenesen okozott kár megtérítéséből eredő tartozások, valamint azok a pénzbírság formájában kiszabott, még meg nem fizetett tartozásokhoz kapcsolódó büntetőjogi és közigazgatási szankciók.

Mindez nem érinti az adóstársakkal, az adós kezesével, a megtérítésre kötelezettel szemben érvényesíteni kívánt jogokat.”

7 A csődtörvény „Tartozáselengedésre irányuló eljárás” című 143. cikke előírja:

„[A] bíróság a fizetéseképtelenségi eljárást lezáró határozatával vagy az adós egy éven belül benyújtott kérelmére a 142. cikkben foglalt feltételek fennállása esetén, és figyelemmel az adós együttműködési készségére, meghallgatva a csődgondnokot, valamint a hitelezői választmányt, nem érvényesíthetővé nyilvánítja a már fizetéseképtelenné nyilvánított adósnak a teljes egészében még ki nem elégített tartozásait. [...]

A kérelem tárgyában hozott határozattal szemben az adós, a teljes egészében ki nem elégített hitelezők, az ügyész és bármely más érintett kifogással élhet a 26. cikk alapján.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 8 A Tribunale di Mondovì (mondovi bíróság, Olaszország) 2008. április 14-én hozott határozatával M. Identit, a fizetéseképtelenségi eljárás alatt álló PVA di Identi Marco e C. Sas beltagját, és így személyében is fizetéseképtelenné nyilvánított tagját, mentesítette tartozásainak megfizetése alól. E határozatot követően az adóhatóság a 2003. adóév vonatkozásában héára és termelési tevékenységek után fizetendő regionális adóra vonatkozó adómegállapításról szóló határozatot címzett M. Identinek a 2003. adóév vonatkozásában.
- 9 A Corte suprema di cassazione (semmitűszék, Olaszország) előtt az adóhatóság kéri a Commissione tributaria regionale del Piemonte (Piemont tartomány adóügyi bírósága, Olaszország) 2012. március 26-i ítéletének megsemmisítését, amely ítélet helybenhagyta az ezen adómegállapításról szóló határozat jogellenességét megállapító elsőfokú határozatot, és elutasította az adóhatóság e határozattal szemben benyújtott fellebbezését.
- 10 A kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy a természetes személy, fizetéseképtelenné nyilvánított kereskedő adósra alkalmazandó tartozáselengedésre irányuló eljárás célja, hogy azt követően lehetővé tegye az adós számára az „újrakezdést”, hogy eltörölje annak a még ki nem elégített hitelezőivel szemben fennálló valamennyi korábbi tartozását, és hogy ezáltal ezen adós ismét olyan aktív gazdasági szereplővé váljon, akinek a korábbi tartozásaiból eredő teher hatásaként nem kell korlátozásokat elviselnie a tekintetben, hogy termelői tevékenységbe kezdjen vagy kezdhessen. A tanácsban eljáró csődbíróság határoz arról, hogy az adós jogosult-e ezen eljárás igénybevételére, miután beszerezte a csődgondnok és a hitelezői választmány nem kötelező érvényű értékelését, és többek között ellenőrizte, hogy fennállnak-e a csődtörvény 142. cikke első bekezdésének feltételei.
- 11 A kérdést előterjesztő bíróság a tartozáselengedésre irányuló eljárás uniós joggal fennálló összeegyeztethetőségét vizsgálja. E bíróság szerint felmerül annak kérdése, hogy mint a 2016. április 7-i Degano Trasporti ítélet (C-546/14, EU:C:2016:206) alapjául szolgáló ügyben szóban forgó, a hitelezőkkel kötendő egyezségekre irányuló eljárás keretében a bíróság által meghatározott gyakorlati megfontolások, mint a támogatásra érdemes adós fizetéseképtelensége, illetve a héatartozás egy része megfizetésének lehetősége, igazolhatja-e az e tartozásról való részleges vagy teljes lemondást.
- 12 A kérdést előterjesztő bíróság szerint, mivel a csődtörvény 142. cikkének harmadik albekezdése az adótartozást nem említve kimerítően felsorolja azon tartozásokat, amelyek alól az adós nem mentesülhet, a nemzeti jogalkotó úgy tekintette, hogy azon személy tekintetében, akire igénybe vehet tartozáselengedésre irányuló eljárást, az adótartozásokat is el kell engedni. Ennélfogva álláspontja szerint vizsgálni kell, hogy ezen eljárásnak a héatartozásokra történő alkalmazása nem ellentétes-e az uniós joggal.
- 13 Hozzáteszi, hogy felmerül annak kérdése is, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás összeegyeztethető-e az európai uniós versenyjogi szabályokkal, mivel e szabályozás a fizetéseképtelenné nyilvánított, a törvény erejénél fogva kizárt egyéb személyekhez viszonyítva megkönnyíti azon személyek gazdasági visszatérését, akik igénybe vehetik az említett eljárást.
- 14 E körülmények között a Corte suprema di cassazione (semmitűszék) az eljárás felfüggesztéséről határozott, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjesztette a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az EUSZ 4. cikk (3) bekezdését, valamint a [...] hatodik irányelv 2. és 22. cikkét, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti jogi rendelkezésnek a héa vonatkozásában történő alkalmazása, amely a [csődtörvény] 142. és 143. cikkében szabályozott tartozáselengedésre irányuló eljárás alá vont személyek javára elengedi a héából eredő tartozásaik megfizetését?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 15 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az uniós jogot és különösen az EUSZ 4. cikk (3) bekezdését és a hatodik irányelv 2. és 22. cikkét, valamint az állami támogatásokra vonatkozó szabályokat úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes, ha a héatartozásokat nem érvényesíthetővé nyilvánítják valamely olyan nemzeti szabályozás szerint, mint amilyen az alapügyben szereplő, olyan tartozáselengedésre irányuló eljárást előíró nemzeti szabályozás, amelyben valamely bíróság bizonyos feltételekkel nem érvényesíthetővé nyilváníthatja a valamely természetes személy tekintetében lefolytatott fizetéseképtelenségi eljárást követően ki nem elégített tartozásokat.
- 16 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a hatodik irányelv 2. és 22. cikkéből, valamint az EUSZ 4. cikk (3) bekezdéséből következik, hogy minden egyes tagállam köteles elfogadni valamennyi jogalkotási és közigazgatási intézkedést annak érdekében, hogy a területén biztosítsa az esedékes héa teljes összegének beszedését (lásd ebben az értelemben: 2016. április 7-i Degano Trasporti ítélet, C-546/14, EU:C:2016:206, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 17 A közös héarendszer keretében a tagállamok kötelesek biztosítani az adóalanyokra rótt kötelezettségek tiszteletben tartását, és e tekintetben bizonyos mozgástérrel rendelkeznek, többek között a rendelkezésükre álló eszközök felhasználásának módja kapcsán (2016. április 7-i Degano Trasporti ítélet, C-546/14, EU:C:2016:206, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 18 E mozgásteret korlátozza azonban az uniós saját források hatékony beszedésére irányuló, valamint azon kötelezettség, hogy ne álljanak fenn – sem valamely tagállamon belül, sem pedig a tagállamok összességében – jelentős különbségek az adóalanyokkal szembeni bánásmód terén. A héairányelvet a közös héarendszer alapvető elemét képező adósemlegesség elvének megfelelően kell értelmezni, amely tiltja, hogy az azonos tevékenységet végző gazdasági szereplőket eltérően kezeljék a héa kivetése során. A tagállamok valamennyi héakivetésre irányuló tevékenysége során tiszteletben kell tartani ezen elvet (2016. április 7-i Degano Trasporti ítélet, C-546/14, EU:C:2016:206, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 19 Az Unió saját forrásai az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 2007. június 7-i 2007/436/EK, Euratom tanácsi határozat (HL 2007. L 163., 17. o.) 2. cikkének (1) bekezdése értelmében magukban foglalják többek között az uniós szabályok alapján meghatározott harmonizált héa alapjára vonatkozó egységes kulcs alkalmazásából származó bevételeket. Tehát közvetlen kapcsolat áll fenn a héabevételeknek az alkalmazandó uniós jog tiszteletben tartásával történő beszedése és a vonatkozó héa-sajátforrás uniós költségvetés rendelkezésére bocsátása között, mivel az előbbi beszedése során történt mulasztás potenciálisan az utóbbi csökkenéséhez vezet (2016. április 7-i Degano Trasporti ítélet, C-546/14, EU:C:2016:206, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 20 E tényezőkre tekintettel meg kell határozni, hogy annak bizonyos feltételekkel fennálló lehetősége, hogy valamely héatartozást nem érvényesíthetővé nyilvánítsanak az alapügyben szóban forgó tartozáselengedési eljárás szerint, ellentétes-e a tagállamok azon kötelezettségével, hogy a területükön biztosítsák az esedékes héa teljes összegének beszedését és az uniós saját források hatékony beszedését. Ennek érdekében meg kell vizsgálni, az említett eljárás feltételeit.
- 21 Először is úgy tűnik, hogy a tartozáselengedésre irányuló eljárás, amint azt a kérdést előterjesztő bíróság leírta és a jelen ítélet 5–7. pontja ismerteti, arra irányul, hogy a fizetéseképtelenné nyilvánított természetes személy mentesüljön az e személy tekintetében lefolytatott fizetéseképtelenségi eljárás követően ki nem elégített tartozásai alól, annak érdekében, hogy e személy ismét folytathassa vállalkozói tevékenységét. A tartozáselengedésre irányuló eljárásnak a fizetéseképtelenségi eljárással egy időben vagy azt követően történő alkalmazása feltételezi tehát, hogy az adós vagyona teljesen felszámolásra került, és hogy az e felszámolásból eredő vagyonnak a hitelezők közötti megosztása nem

tette lehetővé a tartozások összességének a kielégítését. Egyébiránt a tartozások elengedésére a csódtörvény 142. cikkének második bekezdése szerint csak akkor kerül sor, ha a fizetéseképtelenségi eljárásban bejelentett hitelezők legalább részlegesen kielégítésre kerültek.

- 22 Továbbá a tartozáselengedésre irányuló eljárás csak a csódtörvény 142. cikkének első bekezdésében foglalt bizonyos feltételeket teljesítő természetes személyekre alkalmazandó, amely feltételek az adós által a fizetéseképtelenségi eljárás megindítását megelőzően és követően tanúsított magatartáshoz kötődnek. E feltételekből többek között kitűnik, hogy az adós egyrészt a kérelem benyújtását megelőző tíz évben nem vehetett részt ilyen eljárásban, hogy nem ítélték el csődbüntett, gazdasági bűncselekmény miatt vagy a vállalkozói tevékenység gyakorlásával összefüggésben, nem vonhatta ki a vállalkozás eszközeit, nem idézhette elő vagy súlyosbította csődhelyzetét hitelvisztaéléssel, másrészt pedig a fizetéseképtelenségi eljárás során együttműködőnek és körültekintőnek kellett lennie. Úgy tűnik tehát, hogy e feltételek lényegében tehát az adós feddhetetlenségéhez és tisztességességéhez kapcsolódnak, és így a jóhiszemű adós számára tartják fenn a tartozáselengedésre irányuló eljárás igénybevételét.
- 23 Végül az eljárás lefolytatását illetően a csódtörvény 143. cikke előírja, hogy először is az eljáró bíróság ellenőrizni köteles, hogy teljesülnek-e az említett törvény 142. cikkében előírt feltételek, másodsor meg kell hallgatni a csődgondnokot, valamint a hitelezői választmányt, végül, harmadsor pedig, hogy a teljes egészében nem kielégített hitelezők, az ügyész és bármely más érintett személy fellebbezhet az említett bíróságnak a fizetéseképtelenségi eljárásban teljes egészében nem kielégített tartozásokat nem érvényesíthetővé nyilvánító határozatával szemben. Így a tartozáselengedésre irányuló eljárás bírósági szerv által lefolytatott eseti vizsgálattal jár. Lehetővé teszi többek között a héaköveteléssel rendelkező érintett tagállam számára, hogy egyrészt véleményt nyilvánítson az ezen eljárás igénybevételét kérő adós kérelmére az e kérelmet elbíráló határozatot megelőzően, másrészt pedig, hogy fellebbezzen adott esetben a teljes egészében nem kielégített héatartozásokat nem érvényesíthetővé nyilvánító határozattal szemben, ami egy második bírósági felülvizsgálathoz vezet.
- 24 E megállapításokból következik, hogy a 2013. április 7-i Degano Trasporti ítéletben (C-546/14, EU:C:2016:206, 28. pont) vizsgált, a hitelezőkkel kötendő egyezsége irányuló eljárás mintájára az alapügyben szóban forgó tartozáselengedésre irányuló eljárásra szigorú, és biztosítékokat nyújtó alkalmazási feltételek vonatkoznak, többek között a héatartozások beszedése tekintetében, és hogy e feltételekre figyelemmel nem minősül a héabeszedésről való általános és különbségtétel nélküli lemondásnak, és nem ellentétes a tagállamok azon kötelezettségével, hogy a területükön biztosítsák az esedékes héa teljes összegének a beszedését és az uniós saját források hatékony beszedését (lásd: 2013. április 7-i Degano Trasporti ítélet, C-546/14, EU:C:2016:206, 28. pont).
- 25 Az állami támogatásra irányuló szabályokat illetően emlékeztetni kell arra, hogy ahhoz, hogy valamely nemzeti intézkedés „állami támogatásnak” minősüljön, valamennyi alábbi feltétel teljesülése szükséges. Először is a beavatkozásnak az állam által vagy állami forrásból kell történnie. Másodsor e beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet. Harmadsor a kedvezményezett számára szelektív előnyt kell biztosítania. Negyedrészt torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (2016. december 21-i Bizottság kontra Hansesstadt Lübeck ítélet, C-524/14 P, EU:C:2016:971, 40. pont; 2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 26 Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „állami támogatás” fogalma alá tartozó előny szelektivitására vonatkozó feltételt illetően a Bíróság hasonlóképpen állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy e feltétel értékelése során azt kell meghatározni, hogy adott jogi szabályozás keretén belül a szóban forgó nemzeti intézkedés alkalmas-e arra, hogy „bizonyos vállalkozások[at] vagy bizonyos áruk termelés[ét]” előnyben részesítsen olyan vállalkozásokkal és áruk termelésével szemben, amelyek az említett szabályozás céljára tekintettel hasonló ténybeli és jogi helyzetben vannak, és amelyek ily módon – lényegében hátrányosan megkülönböztetőnek minősíthető – eltérő

bánásmódban részesülnek (2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 27 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy azon körülmény, miszerint kizárólag az adott intézkedés alkalmazási feltételeit teljesítő adóalanyok részesülhetnek ezen intézkedés kedvezményében, önmagában nem teszi ezen intézkedést szelektív jellegűvé (lásd ebben az értelemben: 2012. március 29-i 3M Italia ítélet, C-417/10, EU:C:2012:184, 42. pont; 2016. december 21-i Bizottság kontra World Duty Free Group SA és társai ítélet, C-20/15 P és C-21/15 P, EU:C:2016:981, 59. pont).
- 28 A jelen esetben elegendő megállapítani, hogy a csődtörvény tartozáselengedésre irányuló eljárás szabályozó rendelkezései keretében azon személyek, amelyek nem jogosultak ezen eljárás igénybevételére, mivel vagy nem tartoznak ezen eljárás hatály alá, vagy nem teljesülnek az említett törvény 142. cikkében előírt feltételek, nincsenek összehasonlítható ténybeli és jogi helyzetben azon személyekkel, akik jogosultak az említett kedvezményre az e rendelkezések által követett célra tekintettel, amely – amint az a jelen ítélet 10. és 12., valamint 21. és 22. pontjából kitűnik – arra irányul, hogy lehetővé tegye, hogy a fizetésektelenné nyilvánított jóhiszemű adós azon tartozásai alól mentesülve folytassa vállalkozói tevékenységét, amelyek az e személy tekintetében lefolytatott fizetésektelenségi eljárást követően nem kerültek kielégítésre.
- 29 Ebből következik, hogy – anélkül, hogy szükséges lenne megvizsgálni a jelen ítélet 25. pontjában hivatkozott többi feltételt – az olyan tartozáselengedés, mint amelyet a csődtörvény előír, nem minősíthető állami támogatásnak.
- 30 E megfontolások összességére tekintettel azt kell válaszolni az előterjesztett kérdésre, hogy az uniós jogot és különösen az EUSZ 4. cikk (3) bekezdését és a hatodik irányelv 2. és 22. cikkét, valamint az állami támogatásokra vonatkozó szabályokat úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha a héatartozásokat nem érvényesíthetővé nyilvánítják valamely olyan nemzeti szabályozás szerint, mint amilyen az alapügyben szereplő, olyan tartozáselengedésre irányuló eljárást előíró nemzeti szabályozás, amelyben a bíróság bizonyos feltételekkel nem érvényesíthetővé nyilváníthatja a valamely természetes személy tekintetében lefolytatott fizetésektelenségi eljárást követően ki nem elégített tartozásokat.

A költségekről

- 31 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (hetedik tanács) a következőképpen határozott:

Az uniós jogot és különösen az EUSZ 4. cikk (3) bekezdését és a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 2. és 22. cikkét, valamint az állami támogatásokra vonatkozó szabályokat úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, ha a hozzáadottértékadó-tartozásokat nem érvényesíthetővé nyilvánítják valamely olyan nemzeti szabályozás szerint, mint amilyen az alapügyben szereplő, olyan tartozáselengedésre irányuló eljárást előíró nemzeti szabályozás, amelyben a bíróság bizonyos feltételekkel nem érvényesíthetővé nyilváníthatja a valamely természetes személy tekintetében lefolytatott fizetésektelenségi eljárást követően ki nem elégített tartozásokat.

Aláírások